

UOHSX008M3V4

ÚŘAD PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-S0384/2016/VZ-27807/2016/551/OPa

Brno: 1. července 2016

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže příslušný podle § 112 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v rozhodném znění, ve spojeném správním řízení zahájeném dne 23. 5. 2016 z moci úřední, jehož účastníkem je

- zadavatel – Vojenská zdravotní pojišťovna České republiky, IČO 471 14 975, se sídlem Drahobejlova 1404/4, 190 03 Praha 9,

ve věci možného spáchání správních deliktů podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v rozhodném znění, zadavatelem v případě:

- veřejné zakázky „Ostraha objektů VoZP ČR v Praze 2014-2016“, zadávané ve zjednodušeném podlimitním řízení, jehož formulář „Oznámení o zadání zakázky“ byl ve Věstníku veřejných zakázek uveřejněn dne 22. 4. 2014 pod evidenčním číslem zakázky 486135,
- veřejné zakázky „Správa tiskových zařízení“, zadávané ve zjednodušeném podlimitním řízení, jehož formulář „Oznámení o zadání zakázky“ byl ve Věstníku veřejných zakázek uveřejněn dne 22. 4. 2014 pod evidenčním číslem zakázky 486137,
- veřejné zakázky „Provedení statutárního auditu u VoZP ČR za rok 2013-2016“, zadávané ve zjednodušeném podlimitním řízení, jehož formulář „Oznámení o zadání zakázky“ byl ve Věstníku veřejných zakázek uveřejněn dne 22. 4. 2014 pod evidenčním číslem zakázky 486136,
- veřejné zakázky „Nákup zálohovací knihovny pro Ústředí – odstranění havárie, obnova provozního stavu“, zadávané v jednacím řízení bez uveřejnění, jehož formulář „Oznámení

o zadání zakázky“ byl ve Věstníku veřejných zakázek uveřejněn dne 22. 4. 2014 pod evidenčním číslem zakázky 486112,

- veřejné zakázky „Zpravodaj VoZP ČR 2013“, zadávané ve zjednodušeném podlimitním řízení, jehož formulář „Oznámení o zadání zakázky“ byl ve Věstníku veřejných zakázek uveřejněn dne 22. 4. 2014 pod evidenčním číslem zakázky 486140,
- veřejné zakázky „Zpravodaj VoZP ČR 2015“, zadávané ve zjednodušeném podlimitním řízení, jehož formulář „Oznámení o zadání zakázky“ byl ve Věstníku veřejných zakázek uveřejněn dne 15. 5. 2015 pod evidenčním číslem zakázky 513880,
- veřejné zakázky „Obměna vozidel 2013“, zadávané ve zjednodušeném podlimitním řízení, jehož formulář „Oznámení o zadání zakázky“ byl ve Věstníku veřejných zakázek uveřejněn dne 22. 4. 2014 pod evidenčním číslem zakázky 486139, a
- veřejné zakázky „Zajištění adresného zvaní pojištěnců z cílových skupin screeningových programů“, zadávané ve zjednodušeném podlimitním řízení, jehož formulář „Oznámení o zadání zakázky“ byl ve Věstníku veřejných zakázek uveřejněn dne 22. 4. 2014 pod evidenčním číslem zakázky 486138,

rozhodl takto:

I.

Zadavatel – Vojenská zdravotní pojišťovna České republiky, IČO 471 14 975, se sídlem Drahojlova 1404/4, 190 03 Praha 9 – se dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v rozhodném znění, tím, že nesplnil povinnost uveřejnění v souladu s § 147a odst. 2 citovaného zákona v návaznosti na § 147a odst. 1 citovaného zákona, když neuveřejnil na profilu zadavatele smlouvu na veřejnou zakázku „Ostraha objektů VoZP ČR v Praze 2014-2016“, zadávanou ve zjednodušeném podlimitním řízení, jehož formulář „Oznámení o zadání zakázky“ byl ve Věstníku veřejných zakázek uveřejněn dne 22. 4. 2014 pod evidenčním číslem zakázky 486135, a to v zákonné lhůtě 15 dnů od jejího uzavření, když smlouva na předmětnou veřejnou zakázku byla s vybraným uchazečem Hana Nováčková IPO, IČO 229 82 426, se sídlem Kalvodova 816/8, 709 00 Ostrava – Mariánské Hory, uzavřena dne 23. 9. 2013 a zákonná lhůta pro její uveřejnění na profilu zadavatele marně uplynula dne 8. 10. 2013, přičemž zadavatel uveřejnil smlouvu na předmětnou veřejnou zakázku na profilu zadavatele až dne 18. 10. 2013.

II.

Zadavatel – Vojenská zdravotní pojišťovna České republiky, IČO 471 14 975, se sídlem Drahojlova 1404/4, 190 03 Praha 9 – se dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v rozhodném znění, tím, že nesplnil povinnost uveřejnění v souladu s § 147a odst. 2 citovaného zákona v návaznosti na § 147a odst. 1 písm. a) citovaného zákona, když neuveřejnil na profilu zadavatele smlouvu na veřejnou zakázku „Správa tiskových zařízení“, zadávanou ve zjednodušeném podlimitním řízení, jehož formulář „Oznámení o zadání zakázky“ byl ve Věstníku veřejných zakázek uveřejněn dne 22. 4. 2014 pod evidenčním číslem zakázky 486137, a to v zákonné lhůtě 15 dnů od jejího uzavření, když předmětná smlouva, uzavřená s vybraným uchazečem YOUR SYSTEM, spol. s r.o., IČO 001 74 939, se sídlem Türkova 2319/5b, 149 00 Praha 4 – Chodov, byla uzavřena dne 23. 9. 2013 a zákonná lhůta pro její

uveřejnění na profilu zadavatele marně uplynula dne 8. 10. 2013, přičemž zadavatel uveřejnil smlouvu na předmětnou veřejnou zakázku na profilu zadavatele až dne 7. 4. 2014.

III.

Zadavatel – Vojenská zdravotní pojišťovna České republiky, IČO 471 14 975, se sídlem Drahobejlova 1404/4, 190 03 Praha 9 – se dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v rozhodném znění, tím, že nesplnil povinnost uveřejnění v souladu s § 147a odst. 2 citovaného zákona v návaznosti na § 147a odst. 1 písm. a) citovaného zákona, když neuveřejnil na profilu zadavatele smlouvu na veřejnou zakázku „Provedení statutárního auditu u VoZP ČR za rok 2013-2016“, zadávanou ve zjednodušeném podlimitním řízení, jehož formulář „Oznámení o zadání zakázky“ byl ve Věstníku veřejných zakázek uveřejněn dne 22. 4. 2014 pod evidenčním číslem zakázky 486136, a to v zákonné lhůtě 15 dnů od jejího uzavření, když předmětná smlouva, uzavřená s vybraným uchazečem BDO Audit s.r.o., IČO 453 14 381, se sídlem Olbrachtova 1980/5, 140 00 Praha 4 – Krč, byla uzavřena dne 31. 12. 2013 a zákonná lhůta pro její uveřejnění na profilu zadavatele marně uplynula dne 15. 1. 2014, přičemž zadavatel uveřejnil smlouvu na předmětnou veřejnou zakázku na profilu zadavatele až dne 16. 1. 2014.

IV.

Zadavatel – Vojenská zdravotní pojišťovna České republiky, IČO 471 14 975, se sídlem Drahobejlova 1404/4, 190 03 Praha 9 – se dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v rozhodném znění, tím, že nesplnil povinnost uveřejnění v souladu s § 147a odst. 2 citovaného zákona v návaznosti na § 147a odst. 1 písm. a) citovaného zákona, když neuveřejnil na profilu zadavatele smlouvu na veřejnou zakázku „Nákup zálohovací knihovny pro Ústředí – odstranění havárie, obnova provozního stavu“, zadávanou v jednacím řízení bez uveřejnění, jehož formulář „Oznámení o zadání zakázky“ byl ve Věstníku veřejných zakázek uveřejněn dne 22. 4. 2014 pod evidenčním číslem zakázky 486112, a to v zákonné lhůtě 15 dnů od jejího uzavření, když předmětná smlouva, uzavřená s vybraným uchazečem GC System a.s., IČO 645 09 826, se sídlem Špitálka 41, č. p. 113, 602 00 Brno, byla uzavřena dne 20. 2. 2014 a zákonná lhůta pro její uveřejnění na profilu zadavatele marně uplynula dne 7. 3. 2014, přičemž zadavatel uveřejnil smlouvu na předmětnou veřejnou zakázku na profilu zadavatele až dne 16. 9. 2015.

V.

Zadavatel – Vojenská zdravotní pojišťovna České republiky, IČO 471 14 975, se sídlem Drahobejlova 1404/4, 190 03 Praha 9 – se dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v rozhodném znění, tím, že nesplnil povinnost uveřejnění v souladu s § 147a odst. 2 citovaného zákona v návaznosti na § 147a odst. 1 písm. a) citovaného zákona, když neuveřejnil na profilu zadavatele smlouvu o dílo na veřejnou zakázku „Zpravodaj VoZP ČR 2013“, zadávanou ve zjednodušeném podlimitním řízení, jehož formulář „Oznámení o zadání zakázky“ byl ve Věstníku veřejných zakázek uveřejněn dne 22. 4. 2014 pod evidenčním číslem zakázky 486140, a to v zákonné lhůtě 15 dnů od jejího uzavření, když předmětná smlouva, uzavřená s vybraným uchazečem Svoboda Press s.r.o., IČO 282 14 722, se sídlem Sazečská 560/8, 108 25 Praha 10 – Malešice, byla uzavřena dne 15. 4. 2013 a zákonná lhůta pro její uveřejnění na profilu zadavatele marně uplynula dne 30. 4. 2013, přičemž zadavatel uveřejnil smlouvu na předmětnou veřejnou zakázku na profilu zadavatele až dne 7. 4. 2014.

VI.

Zadavatel – Vojenská zdravotní pojišťovna České republiky, IČO 471 14 975, se sídlem Drahobejlova 1404/4, 190 03 Praha 9 – se dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v rozhodném znění, tím, že nesplnil povinnost uveřejnění v souladu s § 147a odst. 2 citovaného zákona v návaznosti na § 147a odst. 1 písm. a) citovaného zákona, když neuveřejnil na profilu zadavatele smlouvu na veřejnou zakázku „Zpravodaj VoZP ČR 2015“, zadávanou ve zjednodušeném podlimitním řízení, jehož formulář „Oznámení o zadání zakázky“ byl ve Věstníku veřejných zakázek uveřejněn dne 15. 5. 2015 pod evidenčním číslem zakázky 513880, a to v zákonné lhůtě 15 dnů od jejího uzavření, když předmětná smlouva, uzavřená s vybraným uchazečem ASAGRAPH s.r.o., IČO 274 42 462, se sídlem Sazečská 560/8, 108 25 Praha 10 – Malešice, byla uzavřena dne 11. 3. 2015 a zákonná lhůta pro její uveřejnění na profilu zadavatele marně uplynula dne 26. 3. 2015, přičemž zadavatel uveřejnil smlouvu na předmětnou veřejnou zakázku na profilu zadavatele až dne 24. 5. 2016.

VII.

Zadavatel – Vojenská zdravotní pojišťovna České republiky, IČO 471 14 975, se sídlem Drahobejlova 1404/4, 190 03 Praha 9 – se dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v rozhodném znění, tím, že nesplnil povinnost uveřejnění v souladu s § 147a odst. 2 citovaného zákona v návaznosti na § 147a odst. 1 písm. a) citovaného zákona, když neuveřejnil na profilu zadavatele „Rámcovou smlouvu o nájmu motorových vozidel“ na veřejnou zakázku „Obměna vozidel 2013“, zadávanou ve zjednodušeném podlimitním řízení, jehož formulář „Oznámení o zadání zakázky“ byl ve Věstníku veřejných zakázek uveřejněn dne 22. 4. 2014 pod evidenčním číslem zakázky 486139, a to v zákonné lhůtě 15 dnů od jejího uzavření, když předmětná smlouva, uzavřená s vybraným uchazečem ARVAL CZ s.r.o., IČO 267 26 998, se sídlem Na Pankráci 1683/127, 140 00 Praha 4 – Nusle, byla uzavřena dne 8. 7. 2013 a zákonná lhůta pro její uveřejnění na profilu zadavatele marně uplynula dne 23. 7. 2013, přičemž zadavatel uveřejnil smlouvu na předmětnou veřejnou zakázku na profilu zadavatele až dne 31. 7. 2013.

VIII.

Zadavatel – Vojenská zdravotní pojišťovna České republiky, IČO 471 14 975, se sídlem Drahobejlova 1404/4, 190 03 Praha 9 – se dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v rozhodném znění, tím, že nesplnil povinnost uveřejnění v souladu s § 147a odst. 2 citovaného zákona v návaznosti na § 147a odst. 1 písm. a) citovaného zákona, když neuveřejnil na profilu zadavatele smlouvu na veřejnou zakázku „Zajištění adresného zvaní pojištěnců z cílových skupin screeningových programů“, zadávanou ve zjednodušeném podlimitním řízení, jehož formulář „Oznámení o zadání zakázky“ byl ve Věstníku veřejných zakázek uveřejněn dne 22. 4. 2014 pod evidenčním číslem zakázky 486138, a to v zákonné lhůtě 15 dnů od jejího uzavření, když předmětná smlouva, uzavřená s vybraným uchazečem CASUS DIRECT MAIL a.s., IČO 496 80 871, se sídlem Žilinská 5/2773, 141 00 Praha 4, byla uzavřena dne 30. 9. 2013 a zákonná lhůta pro její uveřejnění na profilu zadavatele marně uplynula dne 15. 10. 2013, přičemž zadavatel uveřejnil smlouvu na předmětnou veřejnou zakázku na profilu zadavatele až dne 7. 4. 2014.

IX.

Za spáchání správních deliktů uvedených ve výrocích I., II., III., IV., V., VI., VII. a VIII. se zadavateli – Vojenská zdravotní pojišťovna České republiky, IČO 471 14 975, se sídlem Drahojlovská 1404/4, 190 03 Praha 9 – podle § 120 odst. 2 písm. b) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v rozhodném znění, ukládá

pokuta ve výši 6 000 Kč (šest tisíc korun českých).

Pokuta je splatná do dvou měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

ODŮVODNĚNÍ

1. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“), který je podle § 112 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v rozhodném znění (dále jen „zákon“), příslušný k dohledu nad postupem zadavatele při zadávání veřejných zakázek a soutěži o návrh a k projednání správních deliktů podle tohoto zákona, včetně ukládání sankce za jejich spáchání, obdržel podnět týkající se postupu zadavatele – Vojenská zdravotní pojišťovna České republiky, IČO 471 14 975, se sídlem Drahojlovská 1404/4, 190 03 Praha 9 (dále jen „zadavatel“) – v souvislosti s plněním uveřejňovacích povinností podle zákona v případě shora vymezených 8 veřejných zakázek.
2. Úřad z údajů dostupných na platném profilu zadavatele, jehož adresa je <https://www.vozp.cz/cs/o-pojistovne/uredni-deska/verejne-zakazky-vozp-cr> a jenž je registrován ode dne 15. 01. 2014 pod ev. č. 376576 ve Věstníku veřejných zakázek (dále jen „profil zadavatele“), a z údajů dostupných ve Věstníku veřejných zakázek zjistil následující skutečnosti, které budou podkladem pro rozhodnutí.

Veřejná zakázka „Ostraha objektů VoZP ČR v Praze 2014-2016“ (dále jen „veřejná zakázka 1“)

3. Podle bodu II.1.4) Oznámení o zadání zakázky „Stručný popis zakázky nebo nákupu(ů)“ byla předmětem veřejné zakázky 1 ostraha a recepční služby Ústředí VoZP ČR, Drahojlovská 1404/4, Praha 9 a pobočky VoZP ČR, Bělehradská 130, Praha 2 od 1. 1. 2014 – 31. 12. 2016.
4. Z údajů uveřejněných na profilu zadavatele vyplývá, že byla veřejná zakázka 1 zadána dodavateli Hana Nováčková IPO, IČO 229 82 426, se sídlem Kalvodova 816/8, 709 00 Ostrava – Mariánské Hory (dále jen „vybraný uchazeč 1“), se kterým zadavatel dne 23. 9. 2013 uzavřel „Smlouvu o poskytnutí služeb ostrahy“, číslo smlouvy poskytovatele: SOD 211-007-13 (dále jen „smlouva 1“), a to s cenou ve výši 2 183 232 Kč bez DPH.
5. Z údajů dostupných na profilu zadavatele dále vyplývá, že na něm byla smlouva 1 uveřejněna dne 18. 10. 2013.

Veřejná zakázka „Správa tiskových zařízení“ (dále jen „veřejná zakázka 2“)

6. Podle bodu II.1.4) Oznámení o zadání zakázky „Stručný popis zakázky nebo nákupu(ů)“ byla předmětem veřejné zakázky 2 kompletní správa všech stávajících provozovaných tiskových zařízení zadavatele a jejich následná optimalizace, včetně návrhu a implementace zabezpečení tiskového prostředí. Služba měla být poskytována po dobu 36 měsíců.

7. Dále z údajů uveřejněných na profilu zadavatele vyplývá, že byla veřejná zakázka 2 zadána dodavateli YOUR SYSTEM, spol. s r.o., IČO 001 74 939, se sídlem Türkova 2319/5b, 149 00 Praha 4 – Chodov (dále jen „vybraný uchazeč 2“), se kterým zadavatel dne 23. 9. 2013 uzavřel smlouvu na plnění předmětu veřejné zakázky (dále jen „smlouva 2“), a to s cenou ve výši 4 855 140 Kč bez DPH.
8. Z údajů dostupných na profilu zadavatele dále vyplývá, že na něm byla smlouva 2 uveřejněna dne 7. 4. 2014.

Veřejná zakázka „Provedení statutárního auditu u VoZP ČR za rok 2013-2016“ (dále jen „veřejná zakázka 3“)

9. Podle bodu II.1.4) Oznámení o zadání zakázky „Stručný popis zakázky nebo nákupu(ů)“ bylo předmětem veřejné zakázky 3 „poskytnutí služby provedení statutárního auditu auditorskou společností u VoZP ČR za roky 2013-2016, podle ust. 15 odst. 1 zákona č. 280/1992 Sb., o resortních, oborových, podnikových a dalších zdravotních pojišťovnách, ve znění pozdějších předpisů, v souladu se zákonem č. 93/2009 Sb., o auditorech a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, pro ověření účetní závěrky a návrhu Výroční zprávy Vojenské zdravotní pojišťovny za účetní období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013, 1. 1. 2014 do 31. 12. 2014, 1. 1. 2015 do 31. 12. 2015, 1. 1. 2016 do 31. 12. 2016“.
10. Dále z údajů uveřejněných na profilu zadavatele vyplývá, že byla veřejná zakázka 3 zadána dodavateli BDO Audit s.r.o., IČO 453 14 381, se sídlem Olbrachtova 1980/5, 140 00 Praha 4 – Krč (dále jen „vybraný uchazeč 3“), se kterým zadavatel dne 31. 12. 2013 uzavřel smlouvu na plnění předmětu veřejné zakázky (dále jen „smlouva 3“) s cenou ve výši 1 800 000 Kč bez DPH.
11. Z údajů dostupných na profilu zadavatele vyplývá, že na něm byla smlouva 3 uveřejněna dne 16. 1. 2014.

Veřejná zakázka „Nákup zálohovací knihovny pro Ústředí – odstranění havárie, obnova provozního stavu“ (dále jen „veřejná zakázka 4“)

12. Podle bodu II.1.4) Oznámení o zadání zakázky „Stručný popis zakázky nebo nákupu(ů)“ byl předmětem veřejné zakázky 4 „nákup zálohovací knihovny, serverů, konzolí SAN prvků, podpory výrobce a dalších souvisejících služeb tak, aby došlo k plnohodnotnému obnovení zálohovacího systému VoZP ČR“.
13. Z údajů uveřejněných na profilu zadavatele vyplývá, že byla veřejná zakázka 4 zadána dodavateli GC System a.s., IČO 645 09 826, se sídlem Špitálka 41, č. p. 113, 602 00 Brno (dále jen „vybraný uchazeč 4“), se kterým zadavatel dne 20. 2. 2014 uzavřel smlouvu na plnění předmětu veřejné zakázky (dále jen „smlouva 4“), a to s cenou ve výši 5 285 622 Kč bez DPH.
14. Z údajů dostupných na profilu zadavatele dále vyplývá, že na něm byla smlouva 4 uveřejněna dne 16. 9. 2015.

Veřejná zakázka „Zpravodaj VoZP ČR 2013“ (dále jen „veřejná zakázka 5“)

15. Podle bodu II.1.4) Oznámení o zadání zakázky „Stručný popis zakázky nebo nákupu(ů)“ byla předmětem veřejné zakázky 5 ediční příprava, tisk a distribuce Zpravodaje VoZP ČR na rok 2013.

16. Z údajů uveřejněných na profilu zadavatele vyplývá, že byla veřejná zakázka 5 zadána dodavateli Svoboda Press s.r.o., IČO 282 14 722, se sídlem Sazečská 560/8, 108 25 Praha 10 – Malešice (dále jen „vybraný uchazeč 5“), se kterým zadavatel dne 15. 4. 2013 uzavřel smlouvu o dílo na realizaci předmětu veřejné zakázky (dále jen „smlouva 5“), a to s cenou ve výši 2 573 428 Kč včetně DPH (tj. 2 126 800 Kč bez DPH).
17. Z údajů dostupných na profilu zadavatele dále vyplývá, že na něm byla smlouva 5 uveřejněna dne 7. 4. 2014.

Veřejná zakázka „Zpravodaj VoZP ČR 2015“ (dále jen „veřejná zakázka 6“)

18. Podle bodu II.1.4) Oznámení o zadání zakázky „Stručný popis zakázky nebo nákupu(ů)“ bylo předmětem veřejné zakázky 6 ediční zpracování Zpravodaje VoZP ČR 2015, jeho tisk a rozeslání pojištěncům VoZP ČR.
19. Dále z údajů uveřejněných v rámci formuláře „Oznámení o zadání zakázky“ vyplývá, že byla veřejná zakázka 6 zadána dodavateli ASAGRAPH s.r.o., IČO 274 42 462, se sídlem Sazečská 560/8, 108 25 Praha 10 – Malešice (dále jen „vybraný uchazeč 6“), se kterým zadavatel dne 11. 3. 2015 uzavřel smlouvu na realizaci předmětu veřejné zakázky (dále jen „smlouva 6“), a to s cenou ve výši 2 420 200 Kč bez DPH.
20. Z údajů dostupných na profilu zadavatele dále vyplývá, že na něm byla smlouva 5 uveřejněna dne 24. 5. 2016.

Veřejná zakázka „Obměna vozidel 2013“ (dále jen „veřejná zakázka 7“)

21. Podle bodu II.1.4) Oznámení o zadání zakázky „Stručný popis zakázky nebo nákupu(ů)“ byl předmětem veřejné zakázky „operativní leasing 6 + 7 ks (celkem 13) nových osobních automobilů nižší střední třídy (M1), vyrobených v r. 2013“.
22. Dále z údajů uveřejněných na profilu zadavatele vyplývá, že byla veřejná zakázka 7 zadána dodavateli ARVAL CZ s.r.o., IČO 267 26 998, se sídlem Na Pankráci 1683/127, 140 00 Praha 4 – Nusle (dále jen „vybraný uchazeč 7“), se kterým zadavatel dne 8. 7. 2013 uzavřel „Rámcovou smlouvu o nájmu motorových vozidel“ (dále jen „smlouva 7“), a to s cenou ve výši 3 937 652,40 Kč bez DPH.
23. Z údajů dostupných na profilu zadavatele dále vyplývá, že na něm byla smlouva 7 uveřejněna dne 31. 7. 2013.

Veřejná zakázka „Zajištění adresného zvaní pojištěnců z cílových skupin screeningových programů“ (dále jen „veřejná zakázka 8“)

24. Podle bodu II.1.4) Oznámení o zadání zakázky „Stručný popis zakázky nebo nákupu(ů)“ bylo předmětem veřejné zakázky 8 zabezpečení projektu MZ ČR „Systém podpory prevence vybraných nádorových onemocnění v ČR – SCREENINGOVÉ PROGRAMY“, který spočíval v tisku a kompletaci adresné výzvy (zvacího dopisu) ve formátu A4, obsahujícího výzvu k návštěvě příslušného screeningového vyšetření. Dopisy měly být vytištěny plnobarevným tiskem na běžný kancelářský papír o gramáži 80 mg (1. strana v plné barvě, 2. strana černobíle).
25. Z údajů uveřejněných na profilu zadavatele vyplývá, že byla veřejná zakázka 8 zadána dodavateli CASUS DIRECT MAIL a.s., IČO 496 80 871, se sídlem Žilinská 5/2773,

141 00 Praha 4 (dále jen „vybraný uchazeč 8“), se kterým zadavatel dne 30. 9. 2013 uzavřel smlouvu na plnění veřejné zakázky (dále jen „smlouva 8“), a to s cenou ve výši 1 055 710 Kč bez DPH.

26. Z údajů dostupných na profilu zadavatele dále vyplývá, že na něm byla smlouva 8 uveřejněna dne 7. 4. 2014.
27. Na základě výše uvedených skutečností získal Úřad pochybnosti o tom, zda zadavatel neporušil zákon tím, že v případě veřejné zakázky 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 a 8 nesplnil povinnost uveřejnění v souladu s § 147a odst. 2 zákona v návaznosti na § 147a odst. 1 zákona, když neuveřejnil na profilu zadavatele smlouvy 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 a 8 uzavřené s vybranými uchazeči 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 a 8 v zákonem stanovené lhůtě 15 dnů od jejich uzavření, přičemž z těchto důvodů zahájil Úřad správní řízení z moci úřední vedená pod sp. zn. S0384/2016/VZ, S0385/2016/VZ, S0386/2016/VZ, S0389/2016/VZ, S0390/2016/VZ, S0391/2016/VZ, S0392/2016/VZ, S0393/2016/VZ.

I. Řízení před správním orgánem

28. Účastníkem správního řízení je podle § 116 zákona
- zadavatel.
29. Správní řízení byla zahájena dne 23. 5. 2016, kdy Úřad podle § 150 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), doručil zadavateli příkazy ze dne 20. 5. 2016, č. j. ÚOHS-S0384/2016/VZ-21860/2016/551/SPo, ÚOHS-S0385/2016/VZ-21867/2016/551/SPo, č. j. ÚOHS-S0386/2016/VZ-21863/2016/551/SPo, č. j. ÚOHS-S0389/2016/VZ-21883/2016/551/SPo, č. j. ÚOHS-S0390/2016/VZ-21878/2016/551/SPo, č. j. ÚOHS-S0391/2016/VZ-21880/2016/551/SPo, č. j. ÚOHS-S0392/2016/VZ-21881/2016/551/SPo, č. j. ÚOHS-S0393/2016/VZ-21882/2016/551/SPo.
30. Proti každému z výše uvedených příkazů obdržel Úřad dne 31. 5. 2016 odpor zadavatele (dále jen „odpor“). Tyto odpory jsou obsahově totožné, přičemž zadavatel se v nich neztotožnil se závěry Úřadu uvedenými v předmětných příkazech (viz níže).
31. Vzhledem k tomu, že zadavatel podal proti výše uvedeným příkazům odpory v zákonné lhůtě, tak se jejich podáním podle § 150 odst. 3 správního řádu příkazy v celém rozsahu ruší a správní řízení pokračují.
32. V zájmu dodržení zásady uvedené v § 6 odst. 2 správního řádu, podle které správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a vzhledem k tomu, že se všechna výše uvedená správní řízení vedená u Úřadu pod sp. zn. S0384/2016/VZ, S0385/2016/VZ, S0386/2016/VZ, S0389/2016/VZ, S0390/2016/VZ, S0391/2016/VZ, S0392/2016/VZ a S0393/2016/VZ týkají přezkoumání úkonů téhož zadavatele, Úřad tato správní řízení usnesením ze dne 6. 6. 2016, č. j. ÚOHS-S0384/2016/VZ-24164/2016/55/SPo, spojil. Toto usnesení se podle § 140 odst. 4 správního řádu pouze poznamenalo do spisu.
33. Současně Úřad usnesením ze dne 6. 6. 2016, č. j. ÚOHS-S0384/2016/VZ-24188/2016/551/SPo, stanovil účastníkovi řízení lhůtu, v níž mohl navrhnout důkazy či činit jiné návrhy a též ve které byl oprávněn vyjádřit v řízení své stanovisko. Zadavatel se ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

34. Dne 21. 6. 2016 zaslal Úřad zadavateli usnesení č. j. ÚOHS-S0384/2016/VZ-26077/2016/551/SPo z téhož dne, ve kterém stanovil účastníkovi řízení lhůtu, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí.

35. Zadavatel ani v tomto případě na výzvu Úřadu nereagoval.

II. Odpor zadavatele ze dne 30. 5. 2016

36. Zadavatel v úvodu podaného odporu vyjádřil přesvědčení, že napadená rozhodnutí (příkazy) trpí zásadními vadami, a to zejména z důvodu nesprávného právního posouzení, neboť dle názoru zadavatele ke spáchání žádného tvrzeného správního deliktu nedošlo. Současně zadavatel brojí proti Úřadem uložené sankci, když uvádí, že při jejím vyměření, uložení a odůvodnění bylo Úřadem postupováno v rozporu se zákonem, platnou právní úpravou, jakož i kritérii správního trestání, podle kterých správní orgán v jiných věcech postupuje.

37. V rámci námítky nesprávného právního posouzení věci Úřadem (tedy v otázce, zda je, či není veřejným zadavatelem podle zákona) zadavatel uvádí, že nezpochybňuje, že naplňuje první znak ve smyslu § 2 zákona, tj. že byl založen či zřízen za účelem uspokojování potřeb veřejného zájmu, ale zásadně vylučuje naplnění druhého znaku a to, že by byl ovládán státem.

38. Za podstatné přitom zadavatel považuje to, že Úřad dovozuje existenci znaku „ovládání státem“ z pravomoci vydávat a odnímat povolení, provádět státní dozor, uložit nucenou správu apod., přičemž zadavatel tento názor považuje za nesprávný a účelový, a to s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) ze dne 23. 3. 2016 (nikoliv ze dne 5. 3. 2015, jak uvádí zadavatel – pozn. Úřadu), č. j. 62 Af 13/2015.

39. Dle zadavatele je zjevné, že podmínka existence povolení, možnost jeho odnětí, pravomoc realizovat kontrolu, pravomoc stanovit omezující opatření pro výkon činnosti jsou standardním projevem výkonu veřejné správy, které patří mezi klasické atributy podřazeného postavení jakéhokoliv adresáta veřejné správy ve vztahu k vykonavateli veřejné správy ve vrchnostenských vztazích. Povaha vrchnostenského právního vztahu je determinována zejména možností vykonavatele veřejné správy jednostranným způsobem ovlivňovat obsah předmětného vztahu, tedy souhrn vzájemných práv a povinností. Z této naprosto běžné podoby výkonu veřejné správy nelze dovozovat prvek „ovládání“ ze strany státu. Pak by bylo možné hovořit o ovládání všech provozovatelů přísněji regulovaných činností.

40. Zadavatel dále uvádí, že v České republice je celá řada rozmanitých aktivit podmíněna získáním úředního povolení. V některých případech, kdy realizovaná činnost může mít hlubší společenský dopad, zákon dokonce ani nepřiznává právní nárok na získání takového povolení, nýbrž záleží zcela na volném uvážení příslušného správního orgánu. Platnost povolení (též jiná označení, např. koncese, licence apod.) přitom často bývá omezena jen na určité časové období, přičemž prodloužení právní řád negarantuje. Přísné regulaci podléhá například podnikání na kapitálovém trhu, provozování hazardních her apod. Pro některé činnosti postačí, aby zastupitelstvo obce zakázalo vyhláškou provozování činnosti na území obce. Může se tak stát kdykoliv, bez přechodného období, bez náhrady investic. K usměrňování činnosti dochází podzákonnými právními předpisy anebo přímo

individuálními správními akty. Podle názoru zadavatele by však těžko obstálo tvrzení, že subjekty, které uvedenou činnost realizují, jsou ovládány státem či obcemi, neboť při šíři a neustálém zbytnování veřejnoprávní regulace neexistuje subjekt, který by tomuto „ovládání“ mohl uniknout. Ke každé povinnosti, kterou Úřad vypočítává ve vztahu ke zdravotním pojišťovnám, by bylo možné jmenovat příklady, kdy obdobná úprava existuje v jiné oblasti, ať už jde o schvalování statutu, kontrolu hospodaření, vázanost účtu, možnost uvalit nucenou správu. A i kdyby pro některou povinnost neexistovala analogická úprava v jiném oboru, stejně by nebylo možné jen proto dovozovat odlišnou právní povahu a přítomnost znaku „ovládání státem“, nýbrž by šlo jen o nastavení specifické úpravy, která je dána výlučností příslušného segmentu.

41. Dle zadavatele nelze znak „ovládání“ dovozovat ze samotné existence právní regulace, byť by byla velmi přísná, ani z neustále přítomné možnosti její změny.
42. Zadavatel zdůrazňuje, že sám stát je právním řádem vázán a nemůže činit nic, co právo výslovně nepřipouští. Platí zásada enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí. Prvek „ovládání“ tak nutně musí znamenat možnost ovlivňovat činnost ovládaného subjektu právně či fakticky určitým interním způsobem, na základě vlastní úvahy, typicky rozhodnutími vlastníka, což však nelze vztáhnout na Úřadem posuzovaný případ. Naopak, zdravotní pojišťovny se mohou proti zásahům správních orgánů bránit, ať již soudně (např. ve správním soudnictví) či jinak (např. nekonáním jako svého druhu reakci na nátlak, apod.). Už samotná právní přípustnost takové obrany je dle mínění zadavatele navzájem neslučitelná se znakem „ovládání“, přičemž je přesvědčen, že možnost „ovládání“ přináší pouze schopnost interního ovlivňování, nikoliv ovlivňování cestou legislativní, anebo klasickými instrumenty veřejné správy (včetně kontroly), které jsou uplatňovány vůči nepodřízeným osobám.
43. Ve vztahu k argumentaci Úřadu v napadených příkazech, že činnost zdravotních pojišťoven nefunguje nezávisle na státu, ale podléhá kromě příslušných zákonů i postupům určovaným státem, zadavatel namítá, že i všechny tyto postupy jsou právem upraveny a předpokládány. Pokud dochází k přerozdělování veřejného zdravotního pojištění, které je prováděné Všeobecnou zdravotní pojišťovnou, děje se tak podle přesně daného klíče a způsob výpočtu je přesně určen zákonem. Ani fakt přerozdělování veřejného zdravotního pojištění nenarušuje externí povahu vztahu státu a zadavatele. Zadavatel vychází z důvodové zprávy k zákonu č. 280/1992 Sb., o resortních, oborových, podnikových a dalších zdravotních pojišťovnách, ze které lze dle jeho názoru dovozovat samostatné postavení zdravotních pojišťoven, a to i přes přísnou právní regulaci. Důvodová zpráva dokonce vyjadřuje jako jeden z cílů právní úpravy posílení konkurenčního prostředí, když uvádí: *„Lze uvést řadu dílčích věcných argumentů pro uplatnění koexistence více druhů zdravotních pojišťoven, především vyšší úsilí o zajištění lepších služeb pojištěncům všech zdravotních pojišťoven, než je tomu při monopolu jediné zdravotní pojišťovny... V neposlední řadě má tlak konkurenčního prostředí zpětnou vazbu na hospodárnost provozu všech zdravotních pojišťoven a z tohoto hlediska by měl přinést významnou úsporu... Další výhodou je legální možnost zaměstnavatelů, při vědomí výše uvedených výhod, vkládat platby pojistného do ‚svých‘ zaměstnaneckých pojišťoven, případně investovat prostřednictvím zaměstnaneckých pojišťoven do zdravotnictví finanční prostředky navíc.“* Podle zadavatele by

se požadovaný a Úřadem citovaný znak konkurenceschopnosti a soutěže zcela vytratil, pokud by zde byla přítomna možnost „ovládání státem“.

44. Ve svém odporu zadavatel dále uvádí, že Úřad použil nepřipustný extensivní výklad, přičemž nechal v potaz respektované interpretační zásady standardně aplikované u veřejnoprávních předpisů, kam bezesporu zákon o veřejných zakázkách spadá. Úřad měl podle názoru zadavatele vycházet z toho, že je-li k dispozici více výkladů veřejnoprávní normy, je třeba volit ten, který vůbec, resp. co nejméně, zasahuje do toho kterého základního práva či svobody. Tento princip „*in dubio pro libertate*“ plyne přímo z ústavního pořádku (čl. 1 odst. 1 a čl. 2 odst. 4 Ústavy České republiky, nebo čl. 2 odst. 3 a čl. 4 Listiny základních práv a svobod)¹. Jde o strukturální princip liberálně demokratického státu, vyjadřující prioritu jednotlivce a jeho svobody před státem². Pravidlo „*in dubio pro libertate*“ je vyjadřováno uplatňováním různých maxim ve všech oblastech veřejného práva. Má např. podobu pravidla „*in dubio mitius*“ (viz např. nálezy sp. zn. IV. ÚS 666/02) nebo pravidla „*in dubio pro reo*“³. Aplikací těchto principů se však Úřad dle zadavatele při svém postupu nezabýval.
45. Zadavatel dále argumentuje rozhodnutím Úřadu ze dne 7. 3. 2008, č. j. S393/2007/VZ-04080/2008/530/Va, kde Úřad uvedl, „že samotný pojem ‚ovládání‘ není zákonem o veřejných zakázkách definován, je však možné na výklad tohoto pojmu použít příslušná ustanovení zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ‚obchodní zákoník‘). Podle § 66a odst. 2 obchodního zákoníku je ovládající osobou osoba, která fakticky nebo právně vykonává přímo nebo nepřímo rozhodující vliv na řízení nebo provozování podniku jiné osoby. Ustanovení § 66a odst. 3 obchodního zákoníku pak obsahuje nevyvratitelné domněnky, kdy je určitou osobu nutno považovat za ovládající - ovládající osobou je vždy osoba, která je většinovým společníkem, disponuje většinou hlasovacích práv, může prosadit jmenování nebo volbu nebo odvolání většiny osob v příslušných orgánech. Uvedené nevyvratitelné domněnky se však vztahují pouze na situace tzv. přímého ovládání. Pojem ‚ovládání‘ je však nutno chápat obecněji a širěji než jak vyplývá z uvedených domněnek, neboť jeho podstatou je výkon rozhodujícího vlivu na řízení podniku jiné osoby, tedy situace, kdy fakticky v určitých otázkách nerozhoduje statutární orgán právnické osoby, ale v podstatě jiná osoba, která má dlouhodobý a zásadní vliv na řízení nebo provozování podniku“. Takový rozhodující vliv, který by v určitých otázkách nahrazoval funkci statutárního orgánu zadavatele, ovšem stát nemá, nýbrž disponuje pouze klasickými administrativně-právními nástroji. Zadavateli proto není zřejmé, proč v napadeném rozhodnutí Úřad svou dříve používanou argumentaci dle obchodního zákoníku opustil a používá ještě širší výklad, než sám ve svých jiných rozhodnutích zastával, když předchozí úpravu obchodního zákoníku převzal zákon č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích.
46. Zadavatel ve svém odporu dále rozporuje způsob, jakým dle jeho názoru Úřad v napadených příkazech nakládá s obsahem rozsudků Soudního dvora Evropské unie. Dle zadavatele se jedná o výklad nepřiléhavý a zcela rozporný s požadavkem na zachování právní jistoty správního rozhodování.

¹ Viz např. stanovisko menšiny Pléna NSS z usnesení ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. 215/2004 Sb. NSS.

² Viz např. nálezy sp. zn. I. ÚS 512/02 ze dne 20. 11. 2002, v Sb. n. u., sv. 28, str. 271 nebo I. ÚS 557/05 ze dne 24. 7. 2007 (dostupný online na www.judikatura.cz).

³ Např. nálezy sp. zn. IV. ÚS 57/94, ze dne 15. 12. 1994, Sb. n. u., sv. 2, s. 179.

47. V otázce kvalifikace skutku je zadavatel přesvědčen, že znaky skutkové podstaty správního deliktu podle § 147a odst. 2 zákona v návaznosti na § 147a odst. 1 písm. a) zákona nebyly naplněny, a to ani zčásti.
48. Dle zadavatele jeho jednáním nevznikla správní odpovědnost z důvodu absence materiálního znaku správního deliktu, přičemž k tomu uvádí, že otázku společenské škodlivosti protiprávního jednání nelze pominout, neboť se prosadila koncepce, podle níž pro spáchání správního deliktu a potrestání nestačí pouze samotné porušení právní povinnosti vyplývající ze zákona nebo rozhodnutí, ale současně je třeba ještě sledovat, zda takové jednání je společensky škodlivé. Tato podmínka slouží jako určitý korektiv, aby nedocházelo k ukládání sankcí tam, kde sice došlo k překročení formálně stanovené povinnosti, ale kde nevznikly negativní společenské důsledky, kvůli jejichž prevenci daná právní úprava existuje. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je třeba vždy zkoumat materiální stránku deliktů ve všech řízeních, ve kterých je rozhodováno o odpovědnosti za veřejnoprávní delikt a o sankci za něj. Vykazuje-li jednání sice formální znaky správního deliktu, které ale nedosahuje určitý minimální stupeň nebezpečnosti, daný zejména povahou chráněného zájmu, nelze je označit jako správní delikt. Správním deliktem je tedy pouze takové jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti. Úřad se však dle názoru zadavatele otázkou naplnění materiálního znaku nezabýval. Jednání zadavatele přitom nebylo ani společensky škodlivé, ani nedošlo k narušení smyslu zákona o zadávání veřejných zakázek.
49. V otázce výše sankce za správní delikty (její přiměřenosti) zadavatel namítá, že Úřad sice uložil pokutu v dolní polovině zákonem stanoveného rozpětí, avšak v provedené úvaze přihlížel pouze k přitěžujícím okolnostem, ale k žádné okolnosti polehčující.
50. Právní úprava zadávání veřejných zakázek má sloužit k transparentnímu a hospodárnému výběru dodavatelů, ale bylo by dle zadavatele zvrácené, pokud by se měla stát účelem sama o sobě i za cenu, že naopak zhatí hlavní ekonomickou potřebu zadavatele, tedy důvod, proč zakázka vůbec vzniká. Zadavatel zásadně odmítá, aby byl sankcionován vysokou pokutou v situaci, kdy lze výrazně pochybovat o tom, zda má vůbec postavení veřejného zadavatele a že došlo ke spáchání správního deliktu. Objektivně zde panuje stav právní nejistoty, zadavatel je jedním z mnoha konkurenčních subjektů, kteří uplatňují stejnou praxi, a Úřad doposud nikdy neuložil pokutu za obdobné jednání žádné zdravotní pojišťovně. Pokud nastává takováto nejednoznačná situace, kdy je určitý právní subjekt trestán svým způsobem „precedenčně“, jeví se krajně nespravedlivé uložit sankci v horní polovině stanoveného rozpětí. Takový přístup je v příkrém rozporu se zásadou právní jistoty. O tom, že skutkový i právní stav je značně složitý, nakonec svědčí i rozsah a obsah samotného napadeného rozhodnutí. Adresáři veřejné správy by neměli nést tíhu aplikace právní úpravy obsahující značně neurčité právní pojmy. Nelze to po nich spravedlivě požadovat, pokud i sám správní orgán musí vyvinout zvýšené úsilí k odůvodnění svých závěrů. V podobných případech by měla být ukládána sankce v minimální výši.
51. Úřad rovněž nezohlednil jako polehčující okolnost, že účastník řízení nebyl nikdy dříve za obdobné jednání trestán.

III. Závěry správního orgánu

52. Úřad přezkoumal na základě § 112 a následujících ustanovení zákona případ ve všech vzájemných souvislostech, přičemž po zhodnocení všech podkladů, včetně vyjádření

zadavatele, a na základě vlastního zjištění konstatuje, že zadavatel v případě výše specifikovaných veřejných zakázek nepostupoval v souladu se zákonem, jak je uvedeno ve výrocích I., II., III., IV., V., VI., VII. a VIII. tohoto rozhodnutí, za což mu byla uložena sankce uvedená ve výroku IX. tohoto rozhodnutí.

K otázce postavení Vojenské zdravotní pojišťovny České republiky jakožto veřejného zadavatele

53. Podle § 2 odst. 2 písm. d) zákona je veřejným zadavatelem jiná právnická osoba, pokud
1. byla založena či zřízena za účelem uspokojování potřeb veřejného zájmu, které nemají průmyslovou nebo obchodní povahu, a
 2. je financována převážně státem či jiným veřejným zadavatelem nebo je státem či jiným veřejným zadavatelem ovládána nebo stát či jiný veřejný zadavatel jmenuje či volí více než polovinu členů v jejím statutárním, správním, dozorním či kontrolním orgánu.
54. Za veřejného zadavatele je tedy považována taková právnická osoba, která uspokojuje potřeby veřejného zájmu, nemající průmyslovou nebo obchodní povahu, a současně její činnost může ovlivňovat stát či jiná osoba naplňující znaky veřejného zadavatele pomocí financování, ovládání nebo jmenování nadpoloviční většiny členů orgánů této právnické osoby. Podstatné z pohledu naplnění definice veřejného zadavatele je to, že k naplnění podmínky uvedené v bodu 1. výše citovaného ustanovení zákona postačí, je-li naplněna alespoň jedna z podmínek uvedených v bodu 2. výše citovaného ustanovení. Shodná konstrukce plyne i ze čl. 1 odst. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/18/ES, jež je v zákoně implementována (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 10. 4. 2008 ve věci C-393/06, „Aigner“).

Právnická osoba založená či zřízená za účelem uspokojování potřeb veřejného zájmu

55. Z obchodního rejstříku vyplývá, že zadavatel byl založen ve smyslu § 5 zákona č. 280/1992 Sb., o resortních, oborových, podnikových a dalších zdravotních pojišťovnách, v rozhodném znění (dále jen „zákon o zdravotních pojišťovnách“), přičemž dle tohoto ustanovení je zaměstnanecká pojišťovna právnickou osobou, v právních vztazích vystupuje svým jménem a je nositelem veřejného zdravotního pojištění pro pojištěnce, kteří jsou u ní zaregistrováni.
56. Předmětem podnikání zadavatele je pak dle obchodního rejstříku:
- veřejné zdravotní pojištění,
 - veřejné zdravotní pojištění vojáků v činné službě a žáků vojenských škol, kteří se připravují na službu vojáka z povolání a nejsou vojáky v činné službě, s výjimkou vojáků v záloze povolání k vojenskému cvičení,
 - poskytování dalšího smluvního zdravotního pojištění a připojištění výloh zdravotní péče hrazené veřejným zdravotním pojištěním.
57. Úřad k pojmu „veřejný zájem“ v obecné rovině uvádí, že je nutno jej chápat jako takový zájem, který by bylo možno označit za obecný zájem či obecně prospěšný zájem.
58. Vzhledem k výše uvedenému je zcela zřejmé, že zadavatel je právnickou osobou (zaměstnaneckou pojišťovnou), která byla založena za účelem uspokojování potřeb veřejného zájmu, jelikož provádění veřejného zdravotního pojištění lze jednoznačně označit za uspokojování potřeb veřejného zájmu s ohledem na skutečnost, že zdravotní pojištění

slouží k úhradě zdravotní péče a zdraví samo o sobě patří k prioritním hodnotám nejen jednotlivce, ale i rodiny a celé společnosti, a je základním předpokladem jejich sociální a ekonomické úspěšnosti a podmínkou jejich kvality života. Lze tedy najisto postavit, že činnost spočívající v provádění veřejného zdravotního pojištění má těžiště v uspokojování potřeb veřejného zájmu.

59. Úřad konstatuje, že v šetřeném případě je první zákonná podmínka [§2 odst. 1 písm. d) bod 1. zákona] naplněna, jelikož zadavatel je jinou právnickou osobou, která byla založena za účelem uspokojování potřeb veřejného zájmu, které nemají průmyslovou nebo obchodní povahu.

„Financování“ státem či jiným veřejným zadavatelem

60. Úřad uvádí, že ze zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pojistném“), vyplývá, že financování zadavatele je bezprostředně vázáno na přerozdělování veřejného zdravotního pojištění prováděné Všeobecnou zdravotní pojišťovnou České republiky.
61. Výše uvedené vyplývá z následujících ustanovení zákona o pojistném.
62. Podle § 20 odst. 1 zákona o pojistném je Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky povinna zřídit zvláštní účet všeobecného zdravotního pojištění (dále jen „zvláštní účet“), který slouží k financování hrazených služeb na základě přerozdělování pojistného a dalších příjmů zvláštního účtu podle počtu pojištěnců, jejich věkové struktury, pohlaví a nákladových indexů věkových skupin pojištěnců veřejného zdravotního pojištění.
63. Podle § 20 odst. 4 zákona o pojistném je Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky správcem tohoto účtu.
64. Z § 21 zákona o pojistném vyplývá, že správce účtu mimo jiné oznamuje všem zdravotním pojišťovnám celkovou částku na ně připadající, přičemž tuto částku tvoří podíl na standardizovaného pojištěnce podle odstavce 3 citovaného ustanovení vynásobený počtem standardizovaných pojištěnců příslušné zdravotní pojišťovny. Podíl na standardizovaného pojištěnce se stanoví tak, že se součet pojistného vybraného všemi zdravotními pojišťovnami, celkové platby státu za pojištěnce, za něž je plátcem, penále, pokut a jiných plnění, která jsou na základě zákona o pojistném nebo na základě zvláštních právních předpisů příjmem zvláštního účtu, a úroků vzniklých na zvláštním účtu, snížený o poplatky za účetní operace a za vedení zvláštního účtu, vydělí celkovým počtem standardizovaných pojištěnců všech zdravotních pojišťoven. Takto vypočtenou částku a částku ve výši zálohy na úhradu nákladných hrazených služeb vypočtené podle § 21a odst. 6 zákona o pojistném připadající na příslušnou zdravotní pojišťovnu převede správce účtu na její účet základního fondu zdravotního pojištění.
65. Z § 21 zákona o pojistném dále vyplývá, že přesahuje-li pojistné vybrané příslušnou zdravotní pojišťovnou celkovou částku, která na ni připadá, odvede tato pojišťovna přebývajících prostředky na zvláštní účet a nedosahuje-li toto pojistné celkové částky, správce účtu poukáže příslušné zdravotní pojišťovně chybějící finanční prostředky.
66. Podle § 21a zákona o pojistném slouží zvláštní účet dále k přerozdělování pojistného a dalších příjmů zvláštního účtu podle výskytu pojištěnců, za něž byla příslušnými zdravotními pojišťovnami uhrazena zvlášť nákladná zdravotní péče s tím, že příslušná

zdravotní pojišťovna má nárok na úhradu 80 % částky, o kterou nákladná péče překročí částku podle odstavce 2 citovaného ustanovení, pokud správci účtu vyúčtuje a řádně doloží případy nákladné péče.

67. Jak již bylo Úřadem konstatováno ve výše uvedených příkazech, § 2 odst. 2 písm. d) bod 2. zákona žádné přesnější vymezení pojmu „převážné financování státem“ neobsahuje a obdobně to platí i ve vztahu k čl. 1 odst. 9 písm. c) směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/18/ES. Ke zde uvedené směrnici přitom Soudní dvůr dovodil, že k tomu, aby podmínka „převážného financování státem“ byla splněna, není požadováno, aby aktivity subjektů (u nichž se zkoumá, zda jsou veřejnými zadavateli, či nikoli) byly státem či jiným veřejným subjektem financovány přímo, přičemž je postačující i jakýkoli nepřímý způsob financování (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 13. 12. 2007 ve věci C- 337/06, „*Bayerischer Rundfunk*“, především body 34 a 49).
68. Za této situace je tedy rovněž ve vztahu k § 2 odst. 2 písm. d) bodu 2. zákona třeba dovodit, že o „převážné financování státem“ jde i tehdy, pokud převažující financování přičitatelné státu je z pohledu státu financováním nepřímým.
69. Dále platí, že výše pojistného, způsob jeho výpočtu i povinnost a způsob odvodu je stanoven zákonem o pojistném a uplatní se závazná pravidla přerozdělování povinně vybraného pojistného (§ 20 a násl. téhož zákona). Platby pojištění jsou povinné, jde o platby do veřejných rozpočtů, z nichž jsou následně přerozdělovány, a tyto platby jsou pod donucovacími prostředky veřejné moci. Platby pojištěnců v postavení zaměstnanců ani platby zaměstnavatelů („za zaměstnance“) tedy nejsou odvozovány od jakéhokoli soukromoprávního ujednání mezi nimi na straně jedné a zdravotními pojišťovnami na straně druhé, jsou povinně hrazeny bez jakéhokoli přímého protiplnění (ve smyslu rozsudku Soudního dvora ze dne 3. 10. 2000 ve věci C-380/98, „*Univerzity of Cambridge*“, body 23–25) již na základě skutečnosti, že pojištěnci mají povinnost být ze zákona pojištěni a toto pojištění do veřejných rozpočtů v zákonem stanovené výši odvádět (rozsudek Soudního dvora ze dne 13. 12. 2007 ve věci C-337/06, „*Bayerischer Rundfunk*“, bod 45). Nositelem všeobecného zdravotního pojištění pro pojištěnce zaregistrované u příslušné zdravotní pojišťovny je právě tato zdravotní pojišťovna (§ 5 odst. 2 zákona o zdravotních pojišťovnách), která veřejné zdravotní pojištění provádí (§ 8 odst. 1 téhož zákona). Příjmy zdravotní pojišťovny zahrnují platby pojistného od pojištěnců, zaměstnavatelů pojištěnců a státu (§ 12 odst. 1 téhož zákona), výdaji jsou kromě nákladů na samotnou činnost pojišťovny platby za zdravotní péči (§ 13 téhož zákona).
70. Z výše uvedeného je zřejmé, že financování činnosti zdravotních pojišťoven stojí na povinných platbách zdravotního pojištění od pojištěnců a jejich zaměstnavatelů stanovených zákonem, případně (za podmínek stanovených zákonem) na platbách od státu. Prostředky, jež se zdravotním pojišťovnám dostanou, jsou prostředky směřující na základě zákonem uložených a vynutitelných pravidel do veřejných rozpočtů, s možností diskrece plátců odvislé pouze od volby pojišťovny, nikoli diskrece ohledně samotné povinnosti platby a její výše.
71. Úřad proto konstatuje, že ve vztahu k zadavateli je podmínka „převážného financování státem“ pro účely § 2 odst. 2 písm. d) bodu 2. zákona splněna, přičemž za současného splnění podmínky uvedené výše pod bodem 1. § 2 odst. 2 písm. d) zákona, jejíž naplnění

zadavatel nikterak nerozporuje, lze dospět k závěru, že byl zadavatel v době zadávání šetřených veřejných zakázek a dále i v době vzniku předmětné uveřejňovací povinnosti podle § 147a odst. 1 písm. a) zákona, veřejným zadavatelem.

72. V této souvislosti je nutné poznamenat, že shora uvedená zákonná ustanovení nedoznala v rozmezí let 2013 až 2015, v nichž byly jednotlivé veřejné zakázky označené výše pod čísly 1–8 zadávány, takových změn, které by závěry Úřadu týkající se postavení zadavatele jakýmkoliv způsobem negovaly.
73. Pokud pak zadavatel obšírně zpochybňuje skutečnost, že je veřejným zadavatelem podle § 2 odst. 2 písm. d), s odůvodněním, že není žádným veřejným zadavatelem „ovládán“, pak tento argument spatřuje Úřad lichým, neboť jak bylo již v bodu 54 odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedeno, pro naplnění podmínek § 2 odst. 2 písm. d) není nutné, aby byly okolnosti předpokládané v bodu 2. tohoto ustanovení zákona splněny kumulativně, ale postačí, pokud je naplněna byť jediná z nich. To ostatně vyplývá jak z jazykového výkladu zákonodárcem použité spojky „nebo“, tak i ze zadavatelem zmíněného rozsudku krajského soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 62 Af 13/2015.
74. V kontextu s výše uvedeným není relevantní ani námitka zadavatele v tom smyslu, že Úřad při dovození právního postavení zadavatele nepřipustně použil extenzivní výklad či se podrobněji nezabýval zadavatelem uvedenými právními principy (pravidly).
75. Konečně pokud zadavatel zpochybňuje Úřadem použité odkazy na judikaturu tuzemských soudů a rovněž i Soudního dvora Evropské unie, pak nezbývá než konstatovat, že rozhodovací praxe na tuto problematiku prošla nepochybně za dobu existence zákonné úpravy zadávání veřejných zakázek vývojem, nicméně jedná se o závěry na zde šetřenou věc plně aplikovatelné. Zadavatel krom toho nepředložil vyjma obecného konstatování žádné další vodítko k určení, čím jsou jím tvrzená „nepřílehavost“ a rozpor s požadavkem na zachování právní jistoty správního rozhodování způsobeny.

K výrokům I., II., III., IV., V., VI., VII. a VIII. tohoto rozhodnutí

76. Profilem zadavatele se podle § 17 písm. x) [resp. písm. w) ve znění zákona účinném od 1. 1. 2014] zákona rozumí elektronický nástroj, prostřednictvím kterého zadavatel podle tohoto zákona uveřejňuje informace a dokumenty ke svým veřejným zakázkám způsobem, který umožňuje neomezený a přímý dálkový přístup, a jehož internetová adresa je uveřejněna ve Věstníku veřejných zakázek; požadavky na náležitosti profilu zadavatele stanoví prováděcí právní předpis.
77. Podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona se zadavatel dopustí správního deliktu tím, že nesplní povinnost uveřejnění stanovenou tímto zákonem, nebo nedodrží způsob uveřejnění stanovený tímto zákonem.
78. Podle § 147a odst. 1 písm. a) zákona uveřejní veřejný zadavatel na profilu zadavatele smlouvu uzavřenou na veřejnou zakázku včetně všech jejích změn a dodatků.
79. Podle § 147a odst. 2 zákona veřejný zadavatel uveřejní podle odst. 1 písm. a) tohoto ustanovení zákona celé znění smlouvy nebo rámcové smlouvy do 15 dnů od jejího uzavření. Pokud veřejný zadavatel postupoval podle § 89 odst. 3 věty druhé zákona, uveřejní přílohy rámcové smlouvy do 15 dnů od skončení účinnosti rámcové smlouvy. Veřejný zadavatel neuveřejní informace, u kterých to vyžaduje ochrana informací a údajů podle zvláštních

právních předpisů. Povinnost podle odstavce 1 písm. a) citovaného ustanovení zákona se nevztahuje na

- a) smlouvy na veřejné zakázky malého rozsahu, jejichž cena nepřesáhne 500 000 Kč bez DPH,
- b) smlouvy na veřejné zakázky, u nichž veřejný zadavatel postupoval v souladu s § 18 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) a c), odst. 3 písm. e) a odst. 4 písm. d) zákona.
- c) smlouvy na plnění veřejných zakázek zadané na základě rámcové smlouvy nebo v dynamickém nákupním systému, jejichž cena nepřesáhne 500 000 Kč bez daně z přidané hodnoty (ve znění zákona účinném od 1. 1. 2014).

80. Úřad uvádí, že povinnost uveřejnit na profilu zadavatele smlouvu uzavřenou na veřejnou zakázku byla do zákona zakotvena tzv. transparentní novelou, tj. zákonem č. 55/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, s účinností od 1. 4. 2012, přičemž povinnosti stanovené zadavatelům v § 147a zákona, vč. povinnosti uveřejnit na profilu zadavatele kompletní znění smlouvy uzavřené na veřejnou zakázku, mají za cíl posílit princip transparentnosti průběhu a výsledku zadávání veřejné zakázky (v tomto případě prostřednictvím seznámení se ze strany široké veřejnosti s obsahem uzavřené smlouvy) a umožnit veřejný dohled nad hospodárností při nakládání s veřejnými prostředky.

81. Zároveň je nutné poznamenat, že princip publicity smluv uzavřených na veřejnou zakázku zakotvený v § 147a odst. 1 písm. a) zákona má sloužit především k seznámení se ze strany široké veřejnosti s obsahem uzavřené smlouvy na veřejnou zakázku, a to nejen s ohledem na výši ceny a údaje o tom, s kým byla smlouva uzavřena. Tento institut totiž dovoluje rovněž kontrolu uzavřené smlouvy komplexně – po její obsahové stránce, tj. zda je obsah smlouvy uzavřené s vybraným uchazečem v souladu se zadávacími podmínkami veřejné zakázky (koresponduje s nimi předmět veřejné zakázky, resp. smlouvy, jakož i další podmínky realizace veřejné zakázky). V rámci zadávacích podmínek je dále možné vzájemně porovnat i podmínky obchodní, za kterých má být veřejná zakázka realizována, tj. zda uzavřená smlouva s vybraným uchazečem neobsahuje jejich podstatné změny či doplnění oproti těm, které byly součástí zadávacích podmínek veřejné zakázky, a to ať již v podobě vzhledu návrhu smlouvy, který byl připraven zadavatelem, nebo obchodních podmínek zadavatele, které mají být přeneseny do návrhu smlouvy uchazeči. Tato kontrola obsahu uzavřené smlouvy veřejností přitom nepochybně přispívá ke kontrole transparentnosti samotného zadávání veřejné zakázky.

82. Pro naplnění požadavků § 147a odst. 1 a 2 zákona je nezbytné kumulativní splnění několika podmínek, a to jednak podmínky samotného uveřejnění smlouvy na veřejnou zakázku (případně její změny či dodatku), jednak podmínky uveřejnění celého znění smlouvy (případně její změny či dodatku), dále její uveřejnění na místě k tomu určeném, tedy na profilu zadavatele, a v poslední řadě její uveřejnění ve lhůtě do 15 dnů od uzavření smlouvy (případně uzavření změny či dodatku smlouvy). Pokud zadavatel veškeré uvedené podmínky nesplní, tak nedodrží povinnost stanovenou v § 147a odst. 2 zákona v návaznosti na § 147a odst. 1 písm. a) zákona. Jinými slovy, i nedodržení zákonem stanovené lhůty, jak tomu je v šetřeném případě, má za následek porušení zákona.

83. Povinnost stanovená v § 147a odst. 1 písm. a) zákona pak dopadá na veřejné zadavatele, kterým zadavatel v případě všech shora uvedených veřejných zakázek byl, jak již Úřad dovodil v bodech 53–72 odůvodnění tohoto rozhodnutí.
84. Jak Úřad zjistil z údajů dostupných na profilu zadavatele, byly předmětné smlouvy s vybranými uchazeči uzavřeny dne 23. 9. 2013 (smlouva 1 a 2), 31. 12. 2013 (smlouva 3), 20. 2. 2014 (smlouva 4), 15. 4. 2013 (smlouva 5), 11. 3. 2015 (smlouva 6), 8. 7. 2013 (smlouva 7) a 30. 9. 2013 (smlouva 8). Jelikož se ani na jeden ze zde uvedených osmi případů nevztahuje žádná z výjimek upravených v § 147a odst. 2 písm. a), b) nebo c) (pro veřejné zakázky zadávané po 31. 12. 2013) zákona, byl zadavatel povinen smlouvy 1–8, jež jsou blíže specifikovány výše, na profilu zadavatele uveřejnit, a to v zákonem stanovené 15denní lhůtě.
85. Z profilu zadavatele dále vyplývá, že na něm byla smlouva 1 uveřejněna dne 18. 10. 2013 (tedy 25. den po jejím uzavření a 10. den po marném uplynutí zákonné lhůty k jejímu uveřejnění dne 8. 10. 2013), smlouva 2 dne 7. 4. 2014 (196. den po jejím uzavření a 181. den po marném uplynutí zákonné lhůty k jejímu uveřejnění dne 8. 10. 2013), smlouva 3 byla na profilu zadavatele uveřejněna dne 16. 1. 2014 (16. den po jejím uzavření a jeden den po marném uplynutí zákonné lhůty k uveřejnění této smlouvy na profilu zadavatele dne 15. 1. 2014). Smlouva 4 byla na profilu zadavatele uveřejněna až dne 16. 9. 2015, (tedy 573. den po jejím uzavření a 558. den po marném uplynutí zákonné lhůty k jejímu uveřejnění dne 7. 3. 2014), smlouva 5 byla uveřejněna tamtéž až dne 7. 4. 2014 (357. den po jejím uzavření a 342. den po marném uplynutí zákonné lhůty k jejímu uveřejnění dne 30. 4. 2013), smlouva 6 dne 24. 5. 2016 (tedy 440. den po jejím uzavření a 425. den po marném uplynutí zákonné lhůty k jejímu uveřejnění na profilu zadavatele dne 26. 3. 2015). Smlouva 7 byla na profilu zadavatele uveřejněna dne 31. 7. 2013, tj. 23. den po jejím uzavření a 8. den po marném uplynutí zákonné 15denní lhůty k jejímu uveřejnění dne 23. 7. 2013, a konečně smlouva 8 byla na profilu zadavatele uveřejněna dne 7. 4. 2014, což činí 189. den po jejím uzavření a 174. den po marném uplynutí zákonné lhůty k jejímu uveřejnění dne 15. 10. 2013.
86. Ze shora uvedeného je nepochybné, že zákonodárcem uložená lhůta v § 147a odst. 2 věta první zákona nebyla zadavatelem ani v jednom případě dodržena, když zpoždění s uveřejněním uzavřených smluv na plnění předmětných veřejných zakázek bylo v rozmezí od jednoho dne do více než jednoho a půl roku.
87. Ve vztahu k námitce zadavatele, že z jeho strany nedošlo k naplnění materiální stránky správního deliktu, Úřad obecně uvádí, že trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů. Mezi znaky skutkové podstaty správního deliktu patří i společenská škodlivost činu, která představuje materiální znak správního deliktu. Ke spáchání deliktu může dojít pouze za současného splnění dvou podmínek, a to podmínky formální a podmínky materiální: čin musí vykazovat znaky uvedené v zákoně a zároveň musí být v určitém minimálním stupni nebezpečný, škodlivý pro společnost (viz Prášková, H. Základy odpovědnosti za správní delikty. Praha: C. H. Beck, 2013. s. 197).
88. Úřad dále uvádí, že u správních deliktů vzhledem k absenci výslovné právní úpravy není materiální znak správního deliktu vyjádřen, nicméně jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135, představují správní delikty ve srovnání s trestnými činy jinou formu protiprávního společensky nebezpečného jednání a pro

jejich trestnost mají platit podobné principy a pravidla jako v případě trestných činů. Upravují-li zásady soudního trestání situaci, v níž formálně trestný skutek nelze považovat za trestný čin, je-li jeho společenská nebezpečnost nižší než nepatrná, musí obdobná pravidla platit i pro správní delikty. Podstatou správních deliktů je postih za jednání v rozporu s právem. K jeho trestnosti nepostačuje, že po formální stránce vykazuje znaky skutkové podstaty deliktu, pokud zároveň není jednáním společensky nebezpečným (škodlivým). Jinými slovy, aby mohlo být určité protiprávní jednání kvalifikováno jako správní delikt, musí být kromě formálních znaků deliktního jednání naplněna i materiální stránka deliktu, a jednání musí vykazovat určitou míru společenské nebezpečnosti ve vztahu k porušené povinnosti stanovené zákonem na ochranu odpovídacích hodnot.

89. Kategorie správních deliktů je kategorií trestního práva v širším slova smyslu, tudíž se pro všechny správní delikty uplatní povinnost správního orgánu zkoumat nejen naplnění formálních znaků správního deliktu, ale také, zda jednání vykazuje daný stupeň společenské škodlivosti, tudíž materiální stránku správního deliktu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 7 Afs 27/2008-46).
90. Úřad dále uvádí, že se rozeznává společenská škodlivost typová (vyjádřená obecnou skutkovou podstatou správního deliktu) a společenská škodlivost konkrétní v daném případě, přičemž je třeba hodnotit, zda se konkrétní společenská škodlivost jednání pachatele pohybuje v mezích typové společenské škodlivosti. V opačném případě nelze učinit závěr o odpovědnosti účastníka řízení za správní delikt.
91. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 9. 2012, č. j. 9 As 34/2012-28, konstatuje, že: *„Podle judikatury zdejšího soudu zpravidla není nutno, aby se správní orgány otázkou naplnění materiální stránky daného správního deliktu explicitně zabývaly i v odůvodnění svých rozhodnutí. V zásadě totiž platí, že v případě správních deliktů je jejich materiální stránka dána již samotným naplněním skutkové podstaty deliktu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, nebo rozsudek ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 Afs 14/2011-62). Až ve chvíli, kdy se jedná o případ, v němž je sporné, zda konkrétní společenská nebezpečnost dosahuje ani minimální hranice typové nebezpečnosti, je nezbytné, aby se správní orgán zabýval materiální stránkou správního deliktu i v odůvodnění svého rozhodnutí. (...) Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku prvního senátu, obzvláště u správních deliktů, jejichž naplnění nevyžaduje zavinění, nebudou mít okolnosti obvykle zkoumané v souvislosti s konkrétní společenskou nebezpečností (míra zavinění, vztah pachatele k jednání, způsob spáchání atd.) žádný vliv na naplnění materiální stránky deliktu. Tyto zvláštní okolnosti daného případu však nezůstanou bez povšimnutí, ale budou správním orgánem hodnoceny při stanovení výše sankce. Obecně je přitom nutno vycházet z premisy, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 1996, sp. zn. 1 Tzn 2/96).“*
92. Na základě již uvedeného lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za správní delikt, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak správního deliktu, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Pokud se však k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty správního deliktu, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl

porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem, nedojde k naplnění materiálního znaku správního deliktu a takové jednání potom nemůže být označeno za správní delikt.

93. Zadavatel vyjádřil v podaném odporu přesvědčení, že jeho jednání nebylo společensky škodlivé a nedošlo k narušení smyslu zákona, a tedy že pochybení zadavatele nedosahuje určitého minimálního stupně nebezpečnosti, který je nezbytný k naplnění materiální stránky deliktu. Úřad v souvislosti se shora uvedeným konstatuje, že jde-li o následky správního deliktu, trestněprávní doktrína je definuje jako „ohrožení nebo porušení zájmů, které jsou jeho objektem, tj. zájmů, k jejichž ochraně zákonná skutková podstata správního deliktu slouží“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 106/2012-45). Úřad proto nesouhlasí s argumentací zadavatele a konstatuje, že při úvaze o naplnění materiální stránky deliktu podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona není poměřován zájem chráněný zákonem, resp. jinými ustanoveními zákona, nýbrž zájem, který je chráněn předmětným ustanovením § 120 odst. 1 písm. b) zákona v návaznosti na § 147a odst. 1 zákona, resp. § 147a odst. 2 zákona. V šetřeném případě tak lze za materiální stránku tohoto správního deliktu považovat ohrožení zájmu společnosti na seznámení se s konečným zněním smlouvy uzavřené na veřejnou zakázku a na kontrole obsahu takové smlouvy a jeho souladu se zadávacími podmínkami veřejné zakázky, jakož i zájem společnosti na ochraně principu veřejné publicity výsledků zadávacího řízení, což je zároveň stěžejní pro kontrolu postupu zadavatele širokou veřejností. Je přitom nutné zdůraznit, že se zde vyjádřený zájem netýká pouze řádného uveřejnění příslušných dokumentů, ale i jejich uveřejnění včasného.
94. Úřad v daném případě současně neshledal žádné takové významné okolnosti, které by vylučovaly, aby nebyl jednáním zadavatele porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem, a tedy, že by nedošlo k naplnění materiálního znaku správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona.
95. Úřad zároveň zdůrazňuje, že uvedené pochybení nelze zhojit ani dodatečným uveřejněním příslušných smluv. Z uvedeného tak vyplývá, že výše uvedeným postupem zadavatele došlo jednoznačně jak k naplnění formálních, tak i materiálních znaků správního deliktu.
96. K námitce zadavatele týkající se nenarušení smyslu zákona z jeho strany Úřad mimo již výše uvedené doplňuje, že podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona se zadavatel dopustí správního deliktu tím, že nesplní povinnost uveřejnění stanovenou tímto zákonem, nebo nedodrží způsob uveřejnění stanovený tímto zákonem. Na rozdíl od § 120 odst. 1 písm. a) zákona, kdy je potřeba k naplnění skutkové podstaty správního deliktu splnění třech kumulativních podmínek (nedodržení postupu podle zákona, tento postup podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a uzavření smlouvy), v případě deliktu podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona není třeba k naplnění skutkové podstaty žádné další zákonné podmínky, postačí pouhé neuveřejnění či uveřejnění v rozporu se zákonem. Z uvedeného je tedy zřejmé, že v souvislosti se spácháním správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona v návaznosti na § 147a odst. 1 a 2 zákona není potřeba zkoumat, zda např. pozdním uveřejněním byla dotčena práva některého z uchazečů, nebo jestli došlo k ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky atd.
97. Pokud se jedná o argumenty zadavatele směřující k výši stanovené pokuty, s nimi se Úřad vypořádává v části odůvodnění tohoto rozhodnutí věnované uložení sankce (viz níže).

98. S ohledem na zde uvedené skutečnosti Úřadu nezbyvá než konstatovat, že se zadavatel dopustil celkem osmi správních deliktů podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona tím, že nesplnil povinnost uveřejnění v souladu s § 147a odst. 2 zákona v návaznosti na § 147a odst. 1 zákona, když neuveřejnil na profilu zadavatele smlouvy 1–8 do 15 dnů od jejich uzavření, pročež Úřad rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrocích I., II., III., IV., V., VI., VII. a VIII. tohoto rozhodnutí.

K výroku IX. tohoto rozhodnutí – uložení sankce

99. Podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona se zadavatel dopustí správního deliktu tím, že nesplní povinnost uveřejnění stanovenou tímto zákonem, nebo nedodrží způsob uveřejnění stanovený tímto zákonem.
100. Správních deliktů podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona uvedených ve výrocích I., II. III., IV., V., VI., VII. a VIII. tohoto rozhodnutí se zadavatel dopustil tím, že nesplnil povinnost uveřejnění v souladu s § 147a odst. 2 zákona v návaznosti na § 147a odst. 1 písm. a) zákona, když neuveřejnil na profilu zadavatele smlouvu 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 a 8, a to v zákonné lhůtě 15 dnů od jejich uzavření, když zákonná lhůta pro uveřejnění smlouvy 1 na profilu zadavatele marně uplynula dne 8. 10. 2013, přičemž zadavatel uveřejnil smlouvu 1 na profilu zadavatele až dne 18. 10. 2013, zákonná lhůta pro uveřejnění smlouvy 2 na profilu zadavatele marně uplynula dne 8. 10. 2013, přičemž zadavatel uveřejnil smlouvu 2 na profilu zadavatele až dne 7. 4. 2014, zákonná lhůta pro uveřejnění smlouvy 3 na profilu zadavatele marně uplynula dne 15. 1. 2014, přičemž zadavatel uveřejnil smlouvu 3 na na profilu zadavatele až dne 16. 1. 2014, zákonná lhůta pro uveřejnění smlouvy 4 na profilu zadavatele marně uplynula dne 7. 3. 2014, přičemž zadavatel uveřejnil tuto smlouvu na profilu zadavatele až dne 16. 9. 2015, zákonná lhůta pro uveřejnění smlouvy 5 na profilu zadavatele marně uplynula dne 30. 4. 2013, přičemž zadavatel uveřejnil smlouvu 5 na profilu zadavatele až dne 7. 4. 2014, zákonná lhůta pro uveřejnění smlouvy 6 na profilu zadavatele marně uplynula dne 26. 3. 2015, přičemž zadavatel uveřejnil tuto smlouvu na profilu zadavatele až dne 24. 5. 2016, dále zákonná lhůta pro uveřejnění smlouvy 7 na profilu zadavatele marně uplynula dne 23. 7. 2013, přičemž zadavatel uveřejnil smlouvu 7 na profilu zadavatele až dne 31. 7. 2013, a konečně zákonná 15denní lhůta pro uveřejnění smlouvy 8 na profilu zadavatele marně uplynula dne 15. 10. 2013, přičemž zadavatel předmětnou smlouvu 8 uveřejnil na profilu zadavatele až dne 7. 4. 2014.
101. Podle § 121 odst. 3 zákona odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže Úřad o něm nezahájil řízení do 3 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán.
102. Toto ustanovení zákona Úřad aplikoval jak na správní delikt zadavatele spáchaný již za účinnosti zákona č. 40/2015 Sb., kterým došlo ke zkrácení délky lhůty, po jejímž uplynutí dojde k zániku odpovědnosti zadavatele za správní delikt, a to v případě subjektivní lhůty z 5 let na 3 roky a v případě objektivní lhůty z 10 let na 5 let (tj. na delikt spáchaný zadavatelem od 6. 3. 2015, jenž je uveden ve výroku VI. tohoto rozhodnutí), ale aplikoval jej rovněž na správní delikty uvedené ve výrocích I., II., III., IV., V., VII. a VIII. tohoto rozhodnutí, tj. na ty, spáchané před tímto datem. Důvodem pro tento postup Úřadu, tj. pro aplikaci výjimky zakotvené v ust. čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, je skutečnost, že zákon účinný v době spáchání správních deliktů uvedených ve výrocích I. až V. a ve výrocích VII.

a VIII. tohoto rozhodnutí umožňoval oproti stávající právní úpravě zahájit správní řízení s větším časovým odstupem od okamžiku spáchání správního deliktu či od okamžiku, kdy se o něm Úřad dozvěděl. Jinými slovy, nová (pozdější) právní úprava je pro pachatele správního deliktu příznivější.

103. V návaznosti na to tedy Úřad před uložením pokuty ověřil, zda je naplněna podmínka uvedená v § 121 odst. 3 zákona. Úřad obdržel podnět týkající se předmětných veřejných zakázek dne 23. 11. 2015, přičemž správní řízení ve věci spáchání správních deliktů byla zahájena dne 23. 5. 2016 doručením příslušných správních příkazů. Veškeré smlouvy na veřejné zakázky 1–8 byly uzavřeny v rozmezí let 2013 až 2015, přičemž ke spáchání správních deliktů týkajících se pozdního uveřejnění smluv došlo vždy dne následujícího po dni, kdy došlo k marnému uplynutí lhůty k uveřejnění dané smlouvy na profilu zadavatele (viz výše). Z uvedeného tedy vyplývá, že k uplynutí lhůty vymezené zákonem pro zahájení správního řízení nedošlo, přičemž v šetřeném případě odpovědnost zadavatele za správní delikty nezanikla.
104. K uložení pokuty za spáchání správních deliktů uvedených ve výrocích I. až VIII. tohoto rozhodnutí Úřad předně uvádí, že při stanovení výše sankce je nutné postupovat v souladu se zásadou absorpce, která se uplatní při postihu souběhu správních deliktů a jejíž podstata tkví v absorpci sazeb (poena maior absorbet minore – tedy přísnější trest pohlcuje mírnější). Jak již v minulosti dovodil Nejvyšší správní soud (např. v rozsudku ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62, nebo v rozsudku ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Afs 9/2008-328), při trestání správních deliktů tímž správním orgánem se přiměřeně uplatní i principy ovládající souběh trestných činů. Nutnost aplikovat trestněprávní instituty i při trestání správním orgánem vyplývá z obecné potřeby použít ve prospěch obviněného analogii z trestního práva všude tam, kde vzhledem k neexistenci jednotného kodexu správního trestání v českém právním řádu nejsou výslovně upraveny některé základní zásady a instituty, jež by měly být zohledněny v případě jakéhokoliv veřejnoprávního deliktu. Použití analogie ve správním trestání je v omezeném rozsahu přípustné tehdy, pokud právní předpis, který má být aplikován, určitou otázku vůbec neřeší, a nevede-li výklad za pomoci analogie ani k újmě účastníka řízení, ani k újmě na ochraně hodnot, na jejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008-67, a ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135). Pro ukládání trestů za správní delikty se proto musí uplatnit obdobné principy a pravidla jako pro ukládání trestů za trestné činy.
105. S ohledem na výše uvedené Úřad konstatuje, že pro stanovení konkrétní výše uložené pokuty je nutné posuzovat jednotlivé správní delikty uvedené ve výrocích I. až VIII. tohoto rozhodnutí samostatně.
106. V souladu s výše citovanou zásadou absorpce v rámci správně-právního trestání Úřad ve správním řízení uloží pokutu podle přísněji trestného správního deliktu, proto se Úřad nejprve zabýval otázkou, jaký delikt je v šetřeném případě přísněji trestný, tj. za který z nich je možno uložit přísnější sankci (vyšší pokutu).
107. V daném případě se zadavatel dopustil osmi správních deliktů podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona.

108. Podle § 120 odst. 2 písm. b) zákona se za správní delikt uloží pokuta do 20 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle § 120 odst. 1 písm. b), e), f) nebo g) zákona.
109. Platí, že v případě, že je u sbíhajících se správních deliktů stanovena shodná horní sazba výše pokuty [jako v tomto případě ve vztahu ke správním deliktům podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona uvedeným ve výrocích I. až VIII. tohoto rozhodnutí], nelze ukládat sankci za přísněji trestný z těchto správních deliktů, ale je nutné s ohledem na použití zásady absorpce uložit pokutu pouze za jeden z nich.
110. Úřad tedy přistoupil k uložení pokuty za spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona uvedeného ve výroku IV. tohoto rozhodnutí a ke správním deliktům uvedeným ve výrocích I., II., III., V., VI., VII. a VIII. tohoto rozhodnutí přihlédl s ohledem na použití zásady absorpce v rámci přitěžujících okolností. Důvodem pro toto rozhodnutí Úřadu je skutečnost, že smlouvu 4 zadavatel uveřejnil na profilu zadavatele až 558 dnů po marném uplynutí zákonem stanovené lhůty, tedy po delší dobu (v porovnání s pozdním uveřejněním smlouvy 1, 2, 3, 5, 6, 7 a 8) omezil možnost seznámení se s jejím konečným zněním a kontrolu jejího obsahu ze strany široké veřejnosti.
111. Podle § 121 odst. 2 zákona se při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, přičemž zákon demonstrativním výčtem vymezuje, co lze pod pojem závažnost správního deliktu podřadit (způsob jeho spáchání, jeho následky a okolnosti, za nichž byl spáchán). Při zvažování závažnosti správního deliktu pak Úřad zohlednil následující skutečnosti.
112. Ke způsobu spáchání správního deliktu Úřad uvádí, že pro zadavatele z § 147a odst. 1 a 2 zákona explicitně vyplývá povinnost uveřejnit celé znění smlouvy uzavřené s vybraným uchazečem na profilu zadavatele do 15 dnů od jejího uzavření. Zadavatel tuto svou povinnost nesplnil, když smlouvu 4 uveřejnil opožděně, tj. po marném uplynutí zákonné 15denní lhůty, přičemž odpovědnost za nesplnění této uveřejňovací povinnosti je odpovědností objektivní, tedy odpovědností bez ohledu na zavinění.
113. V rámci následků protiprávního jednání zadavatele Úřad zohlednil skutečnost, že byla postupem (opomenutím) zadavatele znemožněna široké veřejnosti možnost seznámit se s kompletním zněním (obsahem) smlouvy 4 na veřejnou zakázku 4 ve stanovené lhůtě, tedy včas. Nadto mohlo pozdní uveřejnění předmětné smlouvy způsobit pochybnosti některých subjektů, zda výběr dodavatele veřejné zakázky proběhl transparentně; zde tím spíše, že byla předmětná veřejná zakázka zadávána v jednacím řízení bez uveřejnění. Na této skutečnosti přitom nemění z povahy věci nic to, že neuveřejnění smlouvy 4 v zákonné lhůtě nemělo na tento výběr jakýkoliv vliv, neboť vliv na výběr nejhodnější nabídky není znakem skutkové podstaty správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona (ke smyslu a účelu stanovení předmětné povinnosti srov. též body 80 a 81 odůvodnění tohoto rozhodnutí).
114. Jako polehčující okolnost vzal Úřad v úvahu tu skutečnost, že zadavatel smlouvu 4 na profilu zadavatele dodatečně dne 16. 9. 2015 uveřejnil, a to ještě dříve, než došlo k přezkumu postupu zadavatele ze strany Úřadu.
115. Jak je uvedeno v bodu 110 odůvodnění tohoto rozhodnutí, ke správním deliktům uvedeným ve výrocích I., II., III., V., VI., VII. a VIII. tohoto rozhodnutí Úřad přihlédl jako k přitěžující okolnosti.

116. Jako výrazně přitěžující okolnost Úřad dále zohlednil skutečnost, že zadavatel uveřejnil smlouvu 4 až 573. den po ukončení zadávacího řízení, resp. až 558. den po marném uplynutí zákonné 15denní lhůty pro její uveřejnění. Ze strany zadavatele tedy došlo k více jak 37násobnému překročení zákonem stanovené lhůty pro uveřejnění smlouvy 4 na profilu zadavatele.
117. Úřad při stanovení výše pokuty v souvislosti se závěry uvedenými v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 4. 2015, sp. zn. 62 Af 123/2013, zohlednil rovněž skutečnost, že od spáchání správního deliktu uvedeného ve výroku III. tohoto příkazu uplynuly více než 2 roky, neboť jak Krajský soud v cit. rozsudku dovodil, *„je-li základním požadavkem na zákonnost uložené pokuty její proporcionalita, pak hledisko doby, jež uplynula mezi spácháním správního deliktu a jeho potrestáním, je možným (a někdy nutným) korektivem při úvahách ohledně výše pokuty, k němuž má být přihlédnuto na závěr těchto úvah; aplikace tohoto korektivu má zamezit, aby výše pokuty, jinak řádně stanovena podle zákonem předepsaných kritérií a kritérií nutně aplikovatelných i bez jejich výslovného vyjádření v zákoně (kritérium přiměřenosti s ohledem na míru, ve které výše pokuty může působit pro delikventa likvidačně), celkově nejevila znaky nepřiměřenosti s ohledem na prodlevu, která nastala mezi porušením právní povinnosti a trestem, který za to byl uložen. V rámci správního trestání je totiž třeba dostatečně silně vnímat, že časový horizont toho, kdy se účastníkovi řízení (delikventovi) dostává konečného rozhodnutí ve věci, je neoddělitelnou součástí měřítek celkové spravedlnosti řízení, a že čím je tento časový horizont delší, tím více se rozostřují kontury spravedlnosti jak v očích účastníka řízení, tak i v obecném vnímání veřejnosti a veřejného mínění, což celkově oslabuje důvěryhodnost státní moci. Je nepochybné, že s prodlužujícím se okamžikem potrestání se relativizuje základní vztah mezi spáchaným deliktem a ukládanou sankcí a že doba mezi porušením právní povinnosti a rozhodnutím o sankci má i bezprostřední vliv na účel trestu, jehož má být uložení konkrétní sankce dosaženo“.*
118. Při určení výše pokuty Úřad přihlédl i k ekonomické situaci zadavatele, neboť v určitém případě se pokuta, byť uložená v minimální výši, může jevit jako krajně „nespravedlivá“. Nepřípustné jsou pak takové pokuty, jež mají likvidační charakter. Z výroční zprávy zadavatele za rok 2014, která je zveřejněna na jeho internetových stránkách (<https://www.vozp.cz/cs/o-pojistovne/tiskovy-servis/vyrocní-zpravy/>), vyplývá, že zadavatel měl k 31. 12. 2014 čisté příjmy ve výši 3 498 397 000 Kč. Ve vztahu k této skutečnosti Úřad konstatuje, že stanovenou výši pokuty nelze vzhledem k objemu finančních prostředků, jimiž zadavatel v rámci svého rozpočtu disponuje, považovat za likvidační či jakkoliv „nespravedlivou“.
119. K argumentaci zadavatele směřující k výši sankce za správní delikty Úřad uvádí, že by bylo proti smyslu právní úpravy zadávání veřejných zakázek, při kterých dochází k vynakládání veřejných prostředků, aby byl upřednostněn výběr dodavatele té které veřejné zakázky (tedy faktické uzavření smlouvy) oproti způsobu, jakým se tak stane, případně proti dalším zákonným povinnostem (tu povinnosti uveřejnění), které na průběh a výsledek zadávacího řízení navazují. Jedině za předpokladu, že budou po celou dobu trvání zadávacího řízení a následně i po jeho ukončení, tam kde to zákonodárce výslovně stanovil, dodržována veškerá zákonná pravidla a v rámci nich především zásady vyjádřené v § 6 zákona (tj. i zásada transparentnosti), lze dospět k závěru, že byl účel zákona naplněn.

120. Dále se zadavatel snaží argumentovat tím, že o jeho postavení lze pochybovat či zde v tomto ohledu dokonce může panovat stav právní nejistoty. K tomu Úřad konstatuje, že to je zadavatel, kdo zadává veřejnou zakázku, a musí za tímto účelem znát právní úpravu, která tento formalizovaný proces upravuje, protože za své případné pochybení (postup v rozporu se zákonem) nese odpovědnost. Z toho též vyplývá, že by primárně zadavatel měl znát své postavení, tedy to, jakým zadavatelem ve smyslu §§ 2, 3 a 6 zákona je, neboť tato skutečnost je základem pro určení, jaká konkrétní práva a povinnosti jsou s takovým postavením spojena, zjednodušeně řečeno, jak má zadavatel postupovat. Proto Úřad k této námitce zadavatele při určení výše pokuty nikterak nepřihlížel, jelikož ji shledal nedůvodnou.
121. To platí rovněž pro námitku zadavatele v tom smyslu, že Úřadem nebyla za obdobné jednání doposud žádná jiná zdravotní pojišťovna trestána, neboť to, zda bude zadavatel shledán ve správním řízení, jehož je účastníkem, odpovědným za správní delikt [tu podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona] a bude mu za něj případně Úřadem uložena sankce, záleží pouze a jen na okolnostech doprovázejících jeho postup v zadávacím řízení či po jeho ukončení (zde konkrétně postup v souvislosti s uveřejněním zákonem požadovaných dokumentů – smlouvy), a ne na tom, jak v obdobných případech postupují jiní zadavatelé, byť s obdobným či stejným předmětem činnosti, případně zda byly za obdobný postup Úřadem v minulosti již penalizováni, či nikoliv.
122. K pokutám uloženým zadavateli ve shora uvedených příkazech Úřad uvádí, že přes zřejmý rozpor v argumentaci zadavatele o tom, zda byly tyto pokuty uloženy v dolní či horní polovině zákonné sazby, vycházel Úřad při určení jejich konečné výše ve všech případech z kritérií závažnosti správního deliktu, tj. zohlednil jak polehčující okolnosti, za něž označil dodatečné uveřejnění předmětných smluv zadavatelem, kterým se snažil částečně zhojit nebezpečnost svého jednání pro společnost, tak Úřad přihlédl i k okolnostem přitěžujícím, které závažnost zadavatelova jednání zvyšovaly, pokud takové existovaly.
123. Úřad při stanovení výše pokuty přihlédl rovněž k ekonomické situaci zadavatele. Současně lze konstatovat, že výše pokut uložených Úřadem v napadených příkazech byly přiměřené, neboť Úřad při jejich ukládání postupoval zcela v mezích správního uvážení, které dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2014, č. j. 5 Azs 105/2004, spočívá v tom, že zákon „*poskytuje volný prostor k rozhodování v hranicích, které stanoví*“. S ohledem na maximální možnou výši uložené pokuty v posuzovaném případě (20 000 000 Kč) byla zadavateli uložena vždy pokuta při samé její spodní hranici. Nadto je možno uvést, že z důvodu spojení řízení a z toho vyplývající aplikace zásady absorpce v bodech 104–110 odůvodnění tohoto rozhodnutí je konečná výše pokuty, která je zadavateli za spáchaný správní delikt (byť pouze jediný) ukládána, v konečném důsledku nižší, než ta, která by vznikla součtem pokut za jednotlivé správní delikty, o jejichž spáchání se Úřad vyslovil v odporem napadených příkazech.
124. Platí, že pokuta uložená zadavateli za nedodržení postupu stanoveného zákonem má splnit dvě základní funkce právní odpovědnosti, a to funkci represivní – postih za porušení povinností stanovených zákonem, a především funkci preventivní, která směřuje k předcházení porušování zákona, resp. k jednání, které je se zákonem v souladu. Po zvážení všech okolností případu Úřad při určení výměry uložené pokuty preferoval právě preventivní charakter uložení sankce a stanovenou pokutu vzhledem k souvislostem případu posoudil

jako dostačující. Úřad uložil pokutu ve výši 6 000 Kč, která naplňuje dostatečně vzhledem k okolnostem případu obě funkce právní odpovědnosti.

125. Na základě výše uvedených skutečností a po zhodnocení všech okolností Úřad rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku IX. tohoto příkazu.
126. Pokuta je splatná do dvou měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Celního úřadu pro Jihomoravský kraj zřízený u pobočky České národní banky v Brně číslo 3754-17721621/0710, variabilní symbol – IČO zadavatele.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí lze do 15 dnů ode dne jeho doručení podat rozklad k předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, a to prostřednictvím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže – Sekce veřejných zakázek, tř. Kpt. Jaroše 1926/7, Černá Pole, 604 55 Brno. Včas podaný rozklad má odkladný účinek. Rozklad se podává s potřebným počtem stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal správnímu orgánu a aby každému účastníku řízení mohl Úřad zaslat jeden stejnopis.

otisk úředního razítka

JUDr. Josef Chýle, Ph.D.
místopředseda

Obdrží

Vojenská zdravotní pojišťovna České republiky, Drahobejlova 1404/4, 190 03 Praha 9

Vypraveno dne

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy